

Arrest

nr. 281 742 van 13 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DECEUNINCK
Bruggestraat 55
8930 MENEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. DECEUNINCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: B.

Voornaam: M.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Jendouba

Nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

Binnen de 30 dagen na kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of verblijfstitel.

Dhr. B. en mevr. D.N. °30.12.1978 die over de Belgische nationaliteit beschikt, hebben de afgelopen jaren op meerdere manieren getracht om een huwelijk te voltrekken. Zo ontving de DVZ op 28.05.2019 een negatief advies van de procureur des Konings te Brugge, waarbij bezwaar werd gemaakt tegen de afgifte van een attest "geen huwelijksbeletsel" voor mevr. D. . Enige tijd later (dd. 04.02.2021) diende mevr. D. een eenzijdige aangifte in van een huwelijk, teneinde op basis van deze aangifte een visum C met oog op huwelijk te bekomen voor dhr. B. . De visumaanvraag werd op 30.06.2021 evenwel geweigerd door de DVZ.

Uit het proces-verbaal van politiezone Grensleie van 07.09.2021 (K0.55.L4.006909/2021) blijkt dat dhr. B. vervolgens op clandestiene wijze België is binnengekomen. Hij zou op 26.08.2021 een huwelijksaanvraag hebben ingediend bij de stad Menen tezamen met mevr. D. . Op 14.12.2021 werd hun huwelijksaanvraag geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand na een negatief advies van de procureur des Konings te Brugge. Dit nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Echter zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. De verwijdering van dhr. B. is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene achterna reizen naar Tunesië. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Uit het administratief dossier valt niet af te leiden dat dhr. B. medische problemen zou hebben noch minderjarige kinderen heeft in België. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dus niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"Schending van art.3 en 8 EVRM

Verzoeker woont sinds augustus 2021 samen met zijn toekomstige echtgenote en haar 2 kinderen.

Hij neemt het huishouden op zich in afwachting van het vinden van werk en zorgt voor de kinderen wanneer zijn partner niet thuis is.

De gevraagde verwijdering is wel degelijk disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven gezien de verwijdering een ernstig nadeel vormt.

Zo kan de partner van verzoeker hem onmogelijk achterna reizen naar Tunesië gezien zij als enige ouder moet zorgen voor haar 2 schoolgaande kinderen van 11 en 7 jaar oud.

*

Daarnaast is er een procedure lopende voor de Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk waarbij verzoeker samen met zijn partner vordert dat zou worden gezegd voor recht dat de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Menen de aanvraag tot huwelijk tussen verzoeker en zijn partner moet goedkeuren en bijgevolg het huwelijk tussen verzoeker en zijn partner moet afsluiten.

Er zal vonnis zijn op 30.6.2022.

Het is duidelijk dat de gevraagde verwijdering ook disproportioneel zou zijn wanneer een gunstige beslissing zou tussenkomen en het huwelijk op korte termijn zou kunnen worden afgesloten.

*

Verzoeker heeft samen met zijn partner een kinderwens.

Om medische redenen is een behandeling via de fertiliteitskliniek UZ Brussel noodzakelijk (stuk 4).

In de komende weken zal via IVF gepoogd worden een eikel van de partner van verzoeker te bevruchten.

Verzoeker moet hiertoe zaadcellen afstaan.

De blijvende aanwezigheid in België is ook vereist om morele steun te kunnen verlenen aan zijn partner tijdens deze ingrijpende en mentaal belastende behandeling.

De gedwongen verwijdering van verzoeker zou dit alles op de helling zetten is dus ook om die reden disproportioneel met het recht op familiaal leven.”

2.2. Het tweede middel luidt als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht van onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

Doordat verweerster in haar beslissing met geen enkel woord rept over de gezinssamenstelling van verzoeker.

Het is dan ook niet duidelijk in hoeverre er rekening werd gehouden met het feit dat de partner van verzoeker als alleenstaande ouder moet zorgen voor 2 minderjarige schoolgaande kinderen om tot de bestreden beslissing te komen en als er rekening werd gehouden met dit gegeven ontbreekt de motivering waarom de verwijderingsbeslissing niet disproportioneel is met het oog op het recht op familiaal leven van conculant binnen het gezin van conculant en zijn partner met haar 2 kinderen.

Verzoeker kent dan ook minstens niet alle motieven van de beslissing zodat niet aan de formele motiveringsplicht is voldaan.

Dat het middel bijgevolg gegrond is.”

2.3. Het derde middel wordt uiteengezet als volgt:

“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Het redelijkheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Men moet zich tevergeefs afvragen hoe de overheid op basis van de opgegeven motieven tot de beslissing is kunnen komen.

In casu dient vastgesteld te worden dat verweerster onzorgvuldig is geweest door niet de feitelijke gezinssituatie van verzoeker deugdelijk te hebben onderzocht of mocht deze feitelijke situatie wel zijn gekend door verweerster deze niet betrokken te hebben in de motivering van haar beslissing.

Immers, indien dit wel zou zijn gebeurd zou verweerster niet hebben kunnen stellen dat de partner van verzoeker zomaar verzoeker zou kunnen achterna reizen naar Tunesië waardoor de tijdelijke verwijdering van verzoeker op zich geen ernstig nadeel zou vormen.

Beslissen dat het familiaal leven niet ernstig wordt geschonden in de wetenschap dat verzoeker en zijn partner bijna 1 jaar samenwonen, de gezamenlijke zorg hadden tijdens die periode over de kinderen van de partner van verzoeker en zij een medische behandeling hebben opgestart om de partner in staat te stellen een kindje te kunnen krijgen is niet redelijk te noemen. Het is onredelijk te verwachten van de partner van verzoeker dat zij verzoeker zou achterna reizen waardoor zij haar minderjarige, schoolgaande kinderen zou moeten achterlaten - terwijl zij de enige zorgende ouder is van die kinderen - en de medische behandeling zou moeten worden stopgezet.

De onredelijkheid van de beslissing blijkt ook uit het feit dat dit ingaat tegen de ratio legis van de omzendbrief van 17.9.2013 die voorziet dat personen die op het punt staan te trouwen, wat in casu het geval is, niet worden uitgezet.

Dat het middel bijgevolg gegrond is."

2.4. Omwille van hun verknochtheid, worden de drie middelen samen behandeld.

Het bestreden bevel is gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en meer bepaald omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, met name een geldig visum of geldige verblijfstitel.

Verzoeker betwist deze vaststelling niet. Hij meent echter dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn feitelijke gezinssituatie en dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) is geschonden.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing in eerste instantie vast dat de huwelijksaanvraag van verzoeker en mevrouw D. op 14 december 2021 werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand na advies van de procureur des Konings omdat het partnerschap niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op de lopende beroepsprocedure bij de familierechtbank tegen de beslissing tot weigering van hun huwelijksaanvraag door de ambtenaar van de burgerlijke stand, wegens schijnhuwelijk. Het is duidelijk dat de verwijdering disproportioneel zou zijn wanneer een gunstige beslissing van de familierechtbank zou tussenkomen en het huwelijk op korte termijn zou kunnen worden afgesloten, zo betoogt hij. Verder verwijst hij naar de ratio legis van de omzendbrief van 17 september 2013 die voorziet dat personen die op het punt staan te trouwen niet worden uitgezet.

De Raad stelt vast dat geen begin van bewijs wordt aangebracht van de beroepsprocedure waarvan verzoeker gewag maakt. In het verzoekschrift wordt gesteld dat de familierechtbank een vonnis zou vellen op 30 juni 2022. Op de terechtzitting van 17 november 2022 werd de vraag gesteld of er inmiddels een

vonnis was, waarop de raadvrouw van verzoeker stelde dat hij inmiddels zou zijn gehuwd en dat hij een aanvraag tot gezinshereniging voorbereidt. Aangezien zij stelt hiervan geen bewijs te kunnen voorleggen, kan geen rekening worden gehouden met deze loutere bewering. In de mate overigens dat verzoeker verwijst naar de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, moet erop worden gewezen dat deze omzendbrief enkel gewag maakt van de opschorting van de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder meer. Thans is echter geen gedwongen uitvoering aan de orde, zodat de verwijzing naar de omzendbrief alleen al om die reden niet dienstig is. Indien zou blijken dat de betrokkenen inmiddels effectief zouden zijn gehuwd, en een aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, dan kan verzoeker niet worden verwijderd tot over deze aanvraag een beslissing werd genomen.

Wat er ook van zij, de verwerende partij heeft het niet bij het voorgaande gehouden, en heeft verder geoordeeld dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, omdat de verwijdering van verzoeker geen beëindiging van de familiale relaties impliceert maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan verzoeker achterna reizen naar Tunesië, aldus de verwerende partij. Zij wijst er ook nog op dat de intentie om te huwen verzoeker niet automatisch recht op een verblijf geeft en dat uit het administratief dossier niet valt af te leiden dat hij minderjarige kinderen in België heeft.

Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat er alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Daarbij moet worden opgemerkt dat verzoeker nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België en dat moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om hem op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Het weze benadrukt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om België binnen te komen, eens hij zich, na terugkeer, in regel heeft gesteld met de immigratiewetgeving. De verwerende partij heeft het dan ook terecht over een tijdelijke verwijdering.

Verzoeker betoogt dat zijn verwijdering weldegelijk disproportioneel is met het oog op het recht op familiaal leven. Hij wijst vooreerst op het feit dat hij sinds augustus 2021 samenwoont met zijn toekomstige echtgenote en haar twee kinderen, dat hij het huishouden op zich neemt in afwachting van het vinden van werk en dat hij voor de kinderen zorgt wanneer zijn partner niet thuis is.

Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij niet tijdelijk naar Tunesië kan terugkeren. Met deze loutere beweringen toont hij niet aan dat hij de voornaamste zorgdrager is van de kinderen van mevrouw D., zonder wiens aanwezigheid het gezin in uitzonderlijke moeilijkheden terecht zou komen, zeker gelet op het feit dat de kinderen 11 en 7 jaar oud zijn en verzoeker naar eigen zeggen pas sedert augustus 2021 in het gezin verblijft.

Ten tweede betwist hij de motivering dat zijn partner hem kan achternareizen naar Tunesië. Hij stelt dat dit onmogelijk is aangezien zij als enige ouder moet zorgen voor haar twee schoolgaande kinderen van 11 en 7 jaar oud.

Verzoeker toont niet aan dat het feit dat zijn partner als enige ouder moet zorgen voor haar minderjarige schoolgaande kinderen haar belet om hem te bezoeken in Tunesië. Uit het administratief dossier blijkt dat zij dit reeds meermaals heeft gedaan, onder meer in mei, augustus en november 2018. Bovendien staat het zijn partner vrij om desgewenst haar kinderen mee te nemen tijdens de schoolvakanties om verzoeker in Tunesië te komen bezoeken in afwachting van zijn terugkeer naar België nadat hij zich in regel heeft gesteld.

Tot slot wijst verzoeker op de kinderwens die hij samen met zijn partner heeft en op de lopende fertiliteitsbehandeling. De blijvende aanwezigheid van verzoeker in België zou vereist zijn om zaadcellen af te staan en om aan zijn partner morele steun te verlenen. Een verwijdering van verzoeker zou deze behandeling op de helling zetten.

Uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt met betrekking tot deze vermeende fertiliteitsbehandeling, blijkt enkel dat mevrouw D. drie afspraken had op twee verschillende dagen in het Universitair Ziekenhuis van Brussel. Er blijkt niet uit dat het koppel een fertiliteitsbehandeling volgt, of in welke fase deze behandeling – zo er al toe zou zijn besloten – zich bevindt. Meer nog: nergens wordt verzoekers identiteit vermeld en uit niets blijkt dat hij ook op de afspraken wordt verwacht. Hiermee toont hij dus niet aan dat hij en zijn partner een fertiliteitsbehandeling volgen, laat staan dat zijn aanwezigheid in België vereist is voor deze behandeling.

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker geen blijk geeft van de uitzonderlijke omstandigheden die moeten voorhanden zijn opdat in zijn geval het bestuur een positieve verplichting zou hebben in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van deze bepaling wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij zijn feitelijke gezinssituatie niet deugdelijk heeft onderzocht en haar verwijt deze niet te hebben betrokken in de motivering van de bestreden beslissing, toont hij zijn belang niet aan. Uit voorgaande bespreking blijkt dat de door hem aangevoerde elementen van zijn feitelijke gezinssituatie geen afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissing en geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengen. Verzoeker toont met de loutere herhaling van deze elementen evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aan.

Waar verzoeker tot slot nog een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat hij nalaat om deze vermeende schending verder toe te lichten. Dit onderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.5. De drie middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS